

Ο ΜΕΓΑΣ ΓΑΛΕΟΤΟΣ¹

Δράμα τοῦ Ἰωσήφ Ἑδεγαράν (José Echegaray)
μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ ὑπὸ Δ. Βικέλα.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία καθὼς κατὰ τὴν πρώτην πρᾶξιν. Ἀντὶ τοῦ σοφοῦ πολυθρόνα. Εἶναι νύξ. Ἐπὶ τῆς τραπέζης λάμπα ἀναμμένη).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ὁ ΠΕΠΙΤΟΣ ἀκροάζεται παρὰ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν.
Ἐπειτα ἔρχεται εἰς τὸ μέσον).

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἐπέρασε ἐπὶ τέλους ἡ κρίσις, — ἡ τουλάχιστον δὲν ἀκούεται τίποτε. Ὁ δυστυχὴς θεὸς μου! Πολὺ σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα, πολὺ σοβαρὸν! Ἡ ζωὴ του κρέμαται ἀπὸ μίαν κλωστήν. Ἀπ' ἐδῶ τὸν παραφυλάγει ὁ θάνατος, ἀπ' ἐκεῖ ἄλλος θάνατος—ὁ θάνατος τῆς τιμῆς του, τῆς ψυχῆς του. Δύο ἄβυσσοι χειρότεραι καὶ αἱ δύο ἀπὸ ἔρωτα χωρὶς ἐλπίδα... Τί διάβολον! Μὲ τὰς τραγωδίας μας ἐδῶ πηγαίνω κ' ἐγὼ νὰ γίνω ρομαντικώτερος ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον μὲ τοὺς στίχους καὶ μὲ τὰ δράματά του! Ἡ κεφαλὴ μου εἶναι ὡσάν πανόραμα γεμάτη μὲ σκάνδαλα, συγκρούσεις, θανάτους, προδοσίας καὶ ἀτιμίας! Τί ἡμέρα, Θεέ μου! Καὶ τί νύκτα! Καὶ δὲν εἶδαμεν ἀκόμη τὰ χειρότερα. (Διακοπὴ μικρά). Ἀνοησία ἦτο καὶ τὸ νὰ τὸν μετακινήσουν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν καὶ νὰ τὸν φέρουν ἐδῶ... Ἀλλὰ ποῖος ἡμπορεῖ νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὸν θεῖόν μου, ὅταν καρφωθῇ μία ιδέα εἰς τὴν κεφαλὴν του; Ἀλλὰ εἶχε καὶ δίκαιον. Ποῖος ἄνθρωπος μὲ τιμὴν, καὶ μὲ ὀλίγην ζωὴν ἀκόμη μέσα του, θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ ἐκεῖ; Καὶ αὐτός, μὲ τὸν χαρακτήρα του... Ποῖος ἔρχεται; (Προχωρεῖ πρὸς τὸ βᾶθος τῆς σκηνῆς). Ἡ μητέρα μου; Ναι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΟΣ καὶ ΜΕΡΣΕΔΗ (αὕτη εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βᾶθους τῆς σκηνῆς).

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ ὁ Σεβῆρος;

ΠΕΠΙΤΟΣ

Δὲν ἀφίνει οὔτε στιγμήν τὸν θεῖον. Τὸ ἤξευρα ὅτι τὸν ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα ὅτι εἶναι τόσο ἡ ἀγάπη του. Ἄν συμβῇ ὅ,τι φοβοῦμαι...

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ ὁ θεὸς σου;

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ὑποφέρει καὶ σιωπᾷ. Κάποτε, μὲ φωνὴν κομμένην λέγει: «Θεοδώρα», — ἄλλοτε λέγει: «Ἐρνέστε», καὶ μὲ ἀνήσυχτα χεῖρια σφίγγει τὰ σινδόνια του. Ἐπειτα, μένει ἀκίνητος, ὡσάν ἀγαλμα, στηλόνει τὸ βλέμμα εἰς τὸ κενὸν διάστημα, καὶ ἰδρῶς κρῦος τοῦ περιχύνει τὸ μέτωπον. Διὰ μιᾶς ὁ πυρετός τοῦ δίδει δυνάμεις· ἀνασηκόνεται εἰς τὸ στρώμα

του, ἀκροάζεται μὲ προσοχὴν, λέγει ὅτι ἐκεῖνός ἐστι ὁ ἐκείνός τὸν περιμένουν, προσπαθεῖ μὲ ὀρμὴν νὰ σηκωθῇ, νὰ φύγῃ, — καὶ μόλις, μὲ δάκρυα καὶ μὲ παρακλήσεις, κατορθώνει ὁ πατέρας μου νὰ τὸν ἡσυχάσῃ. — Νὰ τὸν ἡσυχάσῃ; ὅχι· διότι ἡ θερμότης τῶν φλεβῶν του ἐξάπτει τοὺς θυμοὺς τῆς ψυχῆς του, τὰς φλόγας τῶν στοχασμῶν του!... Πηγαίνωμεν, μητέρα. διότι κάμνει λύπη νὰ τὸν βλέπῃς μὲ τὴν πικρίαν εἰς τὰ κλειστά του χεῖλη, μὲ τὰ δάκτυλα γαμψωμένα, μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἀνω κάτω, μὲ τὰ βλέφαρα ὀρθάνοικτα ὡσάν νὰ ζητοῦν τ' ἀπελπισμένα του βλέμματα νὰ ροφήσουν τὰ σκιάς ποῦ πλανῶνται ὀλόγυρά του.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ ὁ πατέρας σου ὅταν τὸν βλέπῃ;

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἀναστενάζει, καὶ ὀρκίζεται νὰ ἐκδικηθῇ! Κ' ἐκεῖνος προσφέρει ὀργισμένους τὰ ὀνόματα τοῦ Ἐρνέστου, τῆς Θεοδώρας!... Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ τοὺς ἰδῇ! Διότι ἂν τοὺς εὕρῃ ἀντικρὺ τοῦ ποῖος θὰ χαλινώσῃ τὴν ἀγανάκτησίν του, ποῖος θὰ σταματήσῃ τὴν ὀρμὴν του;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Εἶναι πολὺ καλὸς ὁ πατέρας σου.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Πολύ, ἀλλ' ἔχει ἓνα χαρακτήρα...

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ὅσον δι' αὐτό, ναί· σπανίως, πολὺ σπανίως ἀνάπτει, ἀλλ' ἂν τὸ φέρῃ ἡ ὥρα...

ΠΕΠΙΤΟΣ

Γίνεται θηρίον!... Μὲ ὅλον τὸ ἀνῆκον σέβας...

ΜΕΡΣΕΔΗ

Πάντοτε μὲ τὸ δίκαιόν του ὁμῶς.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἔχῃ πάντοτε δίκαιον, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν τοῦ λείπει. — Καὶ ἡ Θεοδώρα;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Εἶν' ἐπάνω. Ἦθελε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ... καὶ ἐκλαίει!... Σωστὴ Μαгдаληνή.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἐν μετανοίᾳ ἢ ἐν ἀπωλείᾳ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Μὴ τὸ λέγῃς αὐτό! Ἡ ἄτυχη! Εἶναι τόσο νέα...

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ὡστε μὲ τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀρέλειαν καὶ τὴν ἀγνότητά της θανατόνει τὴν ἄνδρα της! Ἄν εἶναι τόσο νέα, καθὼς λέγεις, καὶ κάμνει ἀπὸ τώρα ὅ,τι κάμνει, ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὸ τί θὰ γείνη ὅταν μεγαλώσῃ!

ΜΕΡΣΕΔΗ

Δὲν πταίει τόσο αὐτὴ· ὁ φίλος σου, μὲ τὰ δράματά του, ὁ ποιητής, ὁ ρομαντικός, ... ὁ ἄτιμος! ἐκεῖνος τὰ ἔφερε ὅλα!

ΠΕΠΙΤΟΣ

Δὲν λέγω ὅχι.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ ποῦ γυρίζει τώρα;

ΠΕΠΙΤΟΣ

Γυρίζει. Τρέχει τοὺς δρόμους καὶ τὰς πλατείας.

Ζητεῖ νὰ διαφύγῃ τὴν συνειδήσιν του, ἀλλ' αὐτὴ δὲν τὸν ἀφίνει.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ μήπως ἔχει συνειδήσιν ;
ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἴσως.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Τί δυστυχία !

ΠΕΠΙΤΟΣ

Τί δεινὰ !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Τί σκάνδαλον !

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἀνήκουστον !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ὁ δυστυχὴς ὁ Ἰουλιανός !

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΜΕΡΣΕΔΗ, ΠΕΠΙΤΟΣ καὶ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ὁ κύριος Ἑρνέστος.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ τολμᾷ ! . .

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἀλήθεια, τόλμη !

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐστοχάσθηκα . . .

ΠΕΠΙΤΟΣ

Κακὰ τὸ ἐστοχάσθηκες . . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἦλθε περαστικός. Εἶπε εἰς τὸν ἀμαξῆν : « Τώρα ἐρχομαι. Πρόσμενε ». Ὡστε . . .

ΠΕΠΙΤΟΣ (πρὸς τὴν μητέρα του).

Τί νὰ κάμωμεν ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἄς ἔλθῃ ! (Ἐξέρχεται ὁ ὑπηρέτης).

ΠΕΠΙΤΟΣ

Τὸν κάμνω ἐγὼ καὶ φεύγει . . .

ΜΕΡΣΕΔΗ

Μὲ τρόπον.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΜΕΡΣΕΔΗ, ΠΕΠΙΤΟΣ, ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(Ἡ Μερσέδη κάθηται εἰς τὴν πολυθρόναν. Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος ὁ Πέπιτος ὄρθιος. Καὶ αἱ δύο δὲν στρέφονται πρὸς τὸν Ἑρνέστον εἰσελθόντα, οὔτε τὸν χαιρετοῦν).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (κατ' ἰδίαν).

Περιφρόνησις· σιωπὴ ἐγθρική· βωβὴ ἑκπληξίς !
Χωρὶς νὰ εἶμαι ἑνοχος, μ' ἔχουν ἔκτρωμα κακίας ἀπὸ σήμερον ὅλοι ! . . Ὅλοι μὲ περιφρονοῦν !

ΠΕΠΙΤΟΣ (στρεφόμενος πρὸς αὐτόν, ἀποτόμως).

Ἄκουσε, Ἑρνέστε . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί ;

ΠΕΠΙΤΟΣ

Θέλω νὰ σοῦ πῶ . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Νὰ φύγω, μήπως ;

ΠΕΠΙΤΟΣ (ἀλλασσων ὕψος προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ τι νὰ εἴπῃ.)

Ἐγὼ ! . . . τί ιδέα ! . . . ἤθελα μόνον . . . νὰ σ' ἐρω-

τήσω . . . ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔπειτα . . . τὸν Νεβρέδαν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (κατηφῆς καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν).
Ναί.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Μὲ τὸ σπαθί σου ; . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐξῆλθα ἐξω φρενῶν . . . Ἐκεῖνοι κατέβαιναν . . .
Τοὺς ἐσταμάτησα . . . ἀνέβημεν παλιν . . . Κλείω τὴν
θύραν . . . Οἱ δύο ἡμεῖς, δύο μάρτυρες, δύο ξίφη . . .
Ἐπειτα . . . δὲν ἤξεύρω . . . δύο σίδερα ν' ἀντι-
κρῶνται ! . . — μία κραυγὴ, ἓν Ἄ ! . . αἶμα νὰ τρέ-
χῃ . . . ἓνας ἄνθρωπος κατὰ γῆς, καὶ ἓνας δολοφό-
νος ὄρθιος.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Διάβολε ! Καλὰ παίζεις τὸ σπαθί ! — Ἦκουσες,
μητέρα ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ ἄλλο αἶμα ἀκόμη !

ΠΕΠΙΤΟΣ

Τοῦ ἤξιζε τοῦ Νεβρέδα !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (πλησιάζων).

Μερσέδη, . . . μίαν λέξιν. Ὁ Ἰουλιανός ; . . ὁ
Ἰουλιανός ; ὦ ! ἐὰν ἤξεύρετε τὴν λύπην . . . τὴν
ἀγωνίαν μου . . . Τί λέγουν ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ὅτι ἔχει πληγὴν θανατηφόρον, καὶ ὅτι θὰ γίνη
τὸ κακὸν χειρότερον ἐὰν πλησιάζῃς ἐκεῖ, ὅπου τὸν
παραμονεύει ὁ θάνατος καὶ ἡ λύπη. Φύγε ἀπ' ἐδῶ !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Φύγε γρήγορα !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὁχι !

ΠΕΠΙΤΟΣ

Τόση αὐθάδεια ! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(Πρὸς τὸν Πέπιτον.) Μοῦ ἀρμόζει ! (πρὸς τὴν
Μερσέδην, μὲ σέβας.) Συγχωρήσετέ με, Κυρία· γί-
νομαι ὅπως θέλει ὁ κόσμος νὰ εἶμαι.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἀλήθεια, Ἑρνέστε ! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄκουσε, Μερσέδη. Ὅταν ἓνα ἄνθρωπον καθὼς
ἐμὲ τὸν ποδοπατοῦν, καὶ χωρὶς λόγον τὸν κηρύτ-
τουν ἄτιμον, καὶ τὸν ἀναγκάζουν . . . καὶ τὸν ὠθοῦν
πρὸς τὸ ἐγκλημα, ἡ πάλιν καταντᾷ ἐπικίνδυνος . .
δι' ὅλους ! Ἀλλ' ἐγὼ εἰς αὐτὴν τὴν πάλιν τὴν φο-
βερὰν μὲ ὄντα ἀόρατα, ἔλασα τιμὴν, ριλιάν, ἀγά-
πην, καὶ δὲν μοῦ μένει πλέον νὰ χάσω παρὰ ἀπο-
μεινάρια εὐτελεῖ ὑπάρξεως χωρὶς σκοπὸν καὶ χωρὶς
οὐσίαν . . . Ἦλθα μόνον νὰ μάθω ἂν ὑπάρχῃ ἐλ-
πίς . . . ὅχι δι' ἄλλο ! ὅχι δι' ἄλλο ! . . Διατί
νὰ μοῦ λείψῃ αὐτὴ ἡ παρηγορία ; (ἱκετευτικῶς)
Μίαν λέξιν.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Λέγουν . . . ὅτι εἶναι καλλίτερα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἀλήθεια ; . . Δὲν μὲ ἀπατάτε . . . Εἶναι βέ-

βαιον;... Εἴθε καλὴ σεῖς, εἴθε εὐσπλαγχνική!... Ἀληθεύει; Ἀληθεύει, Θεέ μου;... ὦ! νὰ ἐγλύ-
τονε! Νὰ μὴ ἀπέθνησκε! Νὰ εὕρῃ πάλιν τὴν εὐ-
τυχίαν... νὰ μὲ συγχωρήσῃ... νὰ μὲ ἐναγκα-
λισθῇ ἄλλην μίαν φορὰν... (Πίπτει ἐπὶ τῆς παρὰ
τὴν τράπεζαν καθέδρας καὶ κρύπτει τὸ πρόσωπον
εἰς τὰς χεῖρας, ὀλολύζων. Διακοπή.)

ΜΕΡΣΕΔΗ (πρὸς τὸν Πεπίτον)

Ἄν ἀκούσῃ ὁ πατέρας σου... Ἄν ἔλθῃ! (Ε-
γείρεται καὶ πλησιάζει μετὰ τοῦ Πεπίτου πρὸς
τὸν Ἑρνέστον:) Ἐλα εἰς τὸν νοῦν σου!... Γεν-
ναϊότης!...

ΠΕΠΙΤΟΣ

Νὰ χύνῃ δάκρυα ἓνας ἄνδρας! (Κατ' ἰδίαν)
Τρομεροὶ αὐτοὶ οἱ νευρικοί. Καθὼς σκοτόνουν ἔτσι
καὶ κλαίουں.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐὰν χύνω δάκρυα, ἐὰν μοῦ πνίγῃ τὸν λάρυγγα
ἢ λύπη, ἢ εἶμαι ἀδύνατος καθὼς γυναῖκα ἢ καθὼς
παιδί, δὲν εἶναι δι' ἐμέ... Εἶναι δι' αὐτόν, — δι'
ἐκείνην! διὰ τὴν χαμένην εὐτυχίαν του, — διὰ
τ' ὄνομά του, ἀτιμασμένον διὰ παντός, — δι' ὅσον
κακὸν τοὺς ἕκαμα ἀντὶ τῆς ἀγάπης των καὶ τῶν
εὐεργεσιῶν των, — διὰ τὴν κακίαν μου, διὰ τὴν
μαύρην μου Μοῖραν. Δι' αὐτὰ κλαίω, καὶ ἂν ἦτο
δυνατὸν νὰ σβύσω μὲ δάκρυα ὅσα δεινὰ ἔγειναν,
μετέβαλλα εἰς δάκρυα τὸ αἷμά μου, χωρὶς ν' ἀφήσω
εἰς τὰς φλέβας μου οὔτε σταγόνα!

ΜΕΡΣΕΔΗ

Σιωπὴ, δι' ὄνομα Θεοῦ!

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἄρες τώρα τὰς ἀπελπισίας καὶ τὰ δάκρυα. Ἄλ-
λοτε τὰ λέγομεν αὐτά.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἀροῦ τὰ λέγει ὁλος ὁ κόσμος, διατὶ νὰ σιωπή-
σωμεν ἡμεῖς; Ἡ πόλις ὅλη ἔγινε μία καταθόβρα,
καὶ μέσα της κυλίσουν τρία ὀνόματα, τρία ὄντα,
τρεῖς ὑπολήψεις, — καὶ μὲ τὸν ἀναθρασμόν τῶν
γελῶτων της τὰ παρασύρει καὶ τὰ τρία εἰς τὴν
ἄβυσσον τῆς καταισχύνης, — καὶ κατακρημνίζει ἐκεῖ
τριῶν ἀνθρώπων τὸ μέλλον, τὴν τιμὴν, τὴν συνεί-
δησιν!

ΜΕΡΣΕΔΗ

Σιγότερα, Ἑρνέστε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὅχι, δὲν εἶναι ψιθυρισμός, δὲν εἶναι φωναὶ αὐτά,
— γεμίζουν τὸν ἀέρα! Ὅλοι γνωρίζουν τὰ τραγικὰ
συμβάντα, ἀλλ' ὁ καθεὶς τὰ λέγει κατὰ τὸν τρόπον
του. Τὰ πάντα γίνονται γνωστά, ἀλλ' ὦ τοῦ θαύ-
ματος! ποτὲ ἡ ἀλήθεια! (Ὁ Ἑρνέστος ὄρθιος,
ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ ἡ Μερσέδη καὶ ὁ Πεπίτος,
ἀκούοντες μετὰ περιεργείας). Οἱ μὲν λέγουν ὅτι ὁ
Ἰουλιανὸς συνέλαβε τὴν γυναῖκα του εἰς τὴν κατοι-
κίαν μου καὶ ὅτι ἐγὼ μὲ τυρλὴν μανίαν τὸν προσέ-
βαλα καὶ μὲ χεῖρ δολοφόνου ἐκτύπησα τὸ εὐγενές
του στῆθος. Ἄλλοι, φίλοι μου αὐτοί, μὲ ἀνυψό-
νουν ἀπὸ κοινὸν δολοφόνον εἰς ὑψηλότεραν περιω-
πὴν: τὸν ἐθανάτωσα ἐγὼ, λέγουν, ναί, ἀλλὰ στῆ-
θος μὲ στῆθος, — μονομαχία ἐν τάξει! — Ἄλλοι
γνωρίζουν τὰ πράγματα ἀκριβέστερα καὶ διηγούν-

ται ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ἐπῆρε τὴν θέσιν μου ἀπέναντι
τοῦ Νεβρέδα, ὅτι ἐβράδυνα ἐγὼ ἐπίτηδες, ἢ ἀπὸ
φόβου, ἢ διότι εἰς τὰς ἀγκάλας... Ὅχι! Μοῦ
καίει τὰ χεῖλη ἢ αἰσχροὶ φράσις, καὶ ὁ ἐγκέφαλός
μου γεμίζει φλόγας, ὥσων ἡφαιστεῖον. Φαντασθῆτε
ὅ,τι κηλιδόνει περισσότερον, ὅ,τι ἐξευτελιστικόν,
ὅ,τι ἀτιμωτικόν, ὅ,τι ἀηδέστερον: ὅσων λάσπην
περιέχει ἡ καρδιά, ὅσων στάκτην ἡ ψυχὴ, ὅσων τὴν
σκωρίαν ἀθλίας συνειδήσεως: σκορπίστέτε τα εἰς τὸν
ἄνεμον ποῦ σαρόνει τοὺς δρόμους, ποτίστέτε μὲ ὅλ'
αὐτὰ μαζὴ τὰ χεῖλη καὶ τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, καὶ
θὰ ἔχετε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ συμβάντος, καὶ
θὰ ἰδῆτε τί ἀπομένει ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν δύο ἀνδρῶν
καὶ μιᾶς γυναικὸς ἀφοῦ κατακυλισθῇ ἡ τιμὴ των.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Λυπηρόν, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ἀλλ' ἴσως δὲν πταί-
ουν οἱ ἄλλοι μόνοι.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἡ Θεοδώρα ἦλθε εἰς τὴν κατοικίαν σου... ἦτο
ἐκεῖ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Διὰ νὰ προλάβῃ τὴν μονομαχίαν μὲ τὸν Νε-
βρέδα.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Διατὶ νὰ κρυφθῇ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Διότι ἐφοβήθημεν μὴ παρεξηγηθῇ ἡ παρουσία της.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ἡ ἐξηγήσις εὐκολὴ καὶ ἀπλὴ: τὸ δύσκολον, Ἑρ-
νέστε, εἶναι νὰ πιστευθῇ, διότι ὑπάρχει ἄλλη ἐξη-
γησις εὐκολωτέρα καὶ ἀπλουστερά...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Καὶ πλέον ἀτιμωτική! Καὶ αὕτῃ εἶναι ἡ καλὴ!

ΠΕΠΙΤΟΣ

Ὁμολόγησε, τοῦλάχιστον, ὅτι ἂν δὲν ἔσφαλε εἰς
ἄλλο ἢ Θεοδώρα, ἔδειξε ὅμως πολλὴν ἐλαφρότητα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τὸ ἐγκλημα προβλέπει καὶ προφυλάττεται ἡ
ἀθωότης εἶναι ἀσυλλόγιστη!

ΠΕΠΙΤΟΣ

Διὰ νὰ ἐφαρμόσῃς αὐτὸν τὸν κανόνα, ἔπρεπε νὰ
ἤμεθα ὅλοι ἄγγελοι ἢ ἄγιοι.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐχεις δίκαιον, ναί: αὐταὶ αἱ συκοφαντίαι τί ση-
μαίνουν, τί ἀξίζουν, τί ζυγίζουν; Τὸ φοβερόν εἶναι
ὅτι κηλιδόνονται οἱ στοχασμοὶ μὲ τὴν αἰσχροὴν
ἐπαρὴν τῆς αἰσχροῦς ιδέας, ὅτι ὅσον ἔχομεν εἰς τὸν
νοῦν μας τὸ κακόν, τόσον ἐξοικειώνεται ἡ συνείδη-
σις μαζὴ του, ὅτι τὸ βλέπομεν ἀπεχθές καὶ ἀπο-
τρόπαιον... ἀλλὰ τὸ βλέπομεν... τὴν νύκτα, εἰς
τὸ σκότος! Τοῦτο, ναί!... (Κατ' ἰδίαν:) Τί λέγω;
Διατὶ μὲ ἀκούουν μὲ βλέμματα περιεργα, μ' ἔκ-
φρασιν ἀπορίας; (ὑψόνων τὴν φωνήν:) Εἶμαι
ὅπως εἶμαι! Τὸ ὄνομά μου εἶναι ὄνομα ἔντιμον.
Ἐὰν μόνον καὶ μόνον διὰ τὰ ψεῦδη του ἐφόνευσα
τὸν Νεβρέδα, — ἐὰν αἱ συκοφαντίαι ἐγίνοντο ἀλή-
θειας, ἐὰν ἤμην ἐνοχος, τί θὰ ἔκαμνα τὸν ἐαυτόν
μου;

ΠΕΠΙΤΟΣ (κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν μητέρα του).

Καὶ ἤθελε νὰ τὸ ἀρνηθῇ!... Εἶνε φανερόν τὸ
πράγμα!

ΜΕΡΣΕΔΗ (πρὸς τὸν Πειπίτον)

Εἶναι ἐκτός ἐαυτοῦ.

ΠΕΠΙΤΟΣ (πρὸς τὴν μητέρα του)

Τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁμολόγησε.

ΜΕΡΣΕΔΗ (ὕψονουσα τὴν φωνήν)

Πήγαине, Ἐρνέστε, πήγαине!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Δὲν γίνεται! Ἐὰν δὲν περάσω τὴν νύκτα κοντὰ εἰς τὸ στρῶμα του, θὰ χάσω τὸν νοῦν μου!... τὰ λογικά μου!...

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἄλλ' ἂν ἔλθῃ ὁ Σεβῆρος καὶ σὲ ἰδῇ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Καὶ τί μὲ μέλει! Εἶναι ἄνθρωπος δίκαιος ἐκεῖνος. Καλλίτερα! ἅς ἔλθῃ! Φεύγει ὅποιος φοβεῖται, καὶ φοβεῖται ὅποιος ἀπατᾷ. Ἐγὼ οὔτε φεύγω οὔτε φοβοῦμαι.

ΠΕΠΙΤΟΣ (ἀκροαζόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς σκηνῆς)

Νά, ἔρχονται.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἐκεῖνός εἶναι.

ΠΕΠΙΤΟΣ (ἀκροαζόμενος)

Δὲν εἶν' ἐκεῖνος· ἡ Θεοδώρα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἡ Θεοδώρα! ἡ Θεοδώρα! Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ!

ΜΕΡΣΕΔΗ (αὐστηρῶς)

Ἐρνέστε!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί! Νὰ τῆς ζητήσω συγχώρησιν!

ΜΕΡΣΕΔΗ

Δὲν συλλογίζεσαι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὅλα τὰ συλλογίζομαι... καὶ τὸ ἐννοῶ! Οἱ δύο μας μαζῇ; Ἄ, ὦχι! Ἀρεεὶ! Μὴ φοβεῖσθε! Θυσιάζω δι' αὐτὴν τὴν ζωὴν μου, τὸ μέλλον, τὴν ὑπόληψιν, τὴν συνειδήσιν μου! Ἀλλὰ νὰ τὴν ἰδῶ καὶ νὰ μὲ ἰδῇ; Ποτέ! Δὲν εἶναι δυνατόν. Ἀχνὸς αἷματος μᾶς χωρίζει! (ἐξέρχεται ἀριστερόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΜΕΡΣΕΔΗ, ΠΕΠΙΤΟΣ

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἀρσέ με μόνην μαζῇ της. Πήγαине μέσα μὲ τὸν πατέρα σου. Θέλω νὰ σκαλίσω τὰ βάθη τῆς καρδιάς της. Τὰ λόγια μου θὰ τῆς τὴν ραγίσουν, τὸ ξέύρω.

ΠΕΠΙΤΟΣ

Αἱ δύο σας λοιπόν, καθὼς ἐπιθυμεῖς. (Ἐξέρχεται ἐκ τῆς δευτέρας πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας).

ΜΕΡΣΕΔΗ

Θὰ ἐκτελέσω τὸν σκοπὸν μου.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΘΕΟΔΩΡΑ καὶ ΜΕΡΣΕΔΗ

(Ἡ ΘΕΟΔΩΡΑ εἰσέρχεται δειλῶς, βαδίζει πρὸς τὴν δευτέραν θύραν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀκροάζεται μετ' ἀγωνίας, πνίγουσα τοὺς ὁλοθυμῶς μὲ τὸ μανδίλι της).

ΜΕΡΣΕΔΗ

Θεοδώρα...

ΘΕΟΔΩΡΑ

Σὺ εἶσαι;... (προχωρεῖ πρὸς τὴν Μερσέδην.)

ΜΕΡΣΕΔΗ

Γενναιότης! Τὰ δάκρυα τί ὠφελοῦν;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Πῶς εἶναι;... Πῶς εἶναι;... Τὴν ἀλήθειαν!

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καλλίτερα.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Θὰ σωθῇ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Τὸ πιστεύω.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τὴν ζωὴν μου διὰ τὴν ζωὴν του, Θεέ μου!

ΜΕΡΣΕΔΗ (τὴν φέρει μετὰ τρυφερότητος εἰς τὸ προσκήνιον).

Καὶ κατόπιν, ... κατόπιν ... ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν κρίσιν σου... διότι βλέπω ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν σου καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυά σου ὅτι μετενόησες.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ναί. (Ἡ Μερσέδη νεύει ἐπιδοκιμαστικῶς μὲ πορφανῇ εὐχαρίστησιν.) Ἐκκαμὰ πολὺ ἄσχημα, νὰ πάγω νὰ τὸν ἰδῶ. (Ἡ Μερσέδη δυσανασχετεῖ βλέπουσα ὅτι ἡ μετάνοια δὲν εἶνε ὅποια τὴν ἐπερίμενε.) Ἀλλὰ γῆς βράδυ ὅταν μοῦ εἶπες τὰ τῆς μονομαχίας... Σοὺ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἀλλὰ πόσον κακὸν μοῦ ἔκαμες, δὲν ἤμπορεῖς νὰ τὸ φαντασθῆς, οὔτε ἤμπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. ὦ! τί νύκτα, μητέρα μου! (Σφίγγει τὰς χεῖρας ὑψόνουσα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν.) Τί θοῖνος, τί ἀγωνία!... Τοῦ Ἰουλιανοῦ μου ἡ ὁρμή, ... τὸ σκάνδαλον, ... ἡ προσβολή, ... τὸ αἷμα... ἡ ἀγρία συμπλοκή, ... ὅλα τὰ ἔβλεπα ἐμπρὸς μου! Καὶ συγχρόνως ὁ δυστυχὴς ὁ Ἐρνέστος, ν' ἀποθνήσκῃ ἐξ αἰτίας μου... Διατί μὲ κυττάξεις μ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Τί κακὸν βλέπεις εἰς τοῦτο; Ἀμφιβάλλεις μήπως; Σκέπτεσαι ὅπως οἱ ἄλλοι;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Σκέπτομαι ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ βοῇ διὰ τὴν ζωὴν του.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Εἶναι φοβερὸς ξιφομάχος ὁ Νεβρέδας! Βλέπεις ὁ Ἰουλιανὸς μου...

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ὁ Ἰουλιανὸς σου ἔλαβε ἐκδίκησιν καὶ ὁ ξιφομάχος καίτεται κτυπημένος κατάκαρδα, ὥστε (μὲ ψυχρότητα σκόπιμον) τοῦ κάκου τὰ δάκρυα καὶ οἱ ῥόβοι σου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Πῶς; Ὁ Ἐρνέστος...

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ναί, ὁ Ἐρνέστος.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τὸν Νεβρέδαν;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Στῆθος μὲ στῆθος.

ΘΕΟΔΩΡΑ (μὲ ἀκούσιον ἐνθουσιασμόν)

Ἄ! τί γενναῖος! τί ἀνδρεῖος!

ΜΕΡΣΕΔΗ (μὲ αὐστηρότητα)

Θεοδώρα!

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τί θέλεις ; Εἰπέ το.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Μαγτεύω τὸν στοχασμὸν σου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τὸν στοχασμὸν μου ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ναί.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ποῖον ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ἐεῦρεῖς τί λέγω.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐσφαλα ὅτι ἔδειξα τὴν εὐχαρίστησίν μου διότι ἔλαβε ὁ Ἰουλιανὸς ἐκδίκησιν ; Δὲν ἤμυόρεσα νὰ κρατήσω τὴν φωνὴν τῆς ψυχῆς μου.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ σκέψις σου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Γνωρίζεις ἐσὺ καλλιτέρά μου ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Κύτταξέ με : Ὅταν ἡ ψυχὴ πολυθαυμάζει, ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι μακράν.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τί θαύμασα ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Τὴν ἀνδρείαν τοῦ νέου αὐτοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Τὴν γενναιοφροσύνην του !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Τὸ ἴδιον κάμνει, καὶ ἰδοὺ πῶς γίνεται ἀρχή.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Αὐτὰ εἶναι παραλογισμοί !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Εἶναι παραφροσύνη, ἀλλ' ὅχι ἰδική μου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Πάλιν τὰ ἴδια ! ὅχι ! . . . Αἰωνίως ἡ κατηραμένη αὐτὴ ιδέα ! . . . Λύπη, λύπη χωρὶς ὄρια, ἀπεραντον ! Ἰδοὺ τί αἰσθάνομαι.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Διὰ ποῖον ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Διὰ ποῖον ἤμυόρεῖ νὰ εἶναι ; — Διὰ τὸν Ἰουλιανόν.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Δὲν τὸ ἤκουσες ποτὲ ὅτι ἡ λύπη καὶ ἡ λήθη συμβαδίζουν ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Σιώπα δι' ὄνομα Θεοῦ ! . . . Σιώπα !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Θέλω νὰ φωτίσω τὴν συνειδήσιν σου με τὴν φωνὴν τῆς πείρας μου καὶ με τὸ φῶς τῆς ἀληθείας. (Διακοπή).

ΘΕΟΔΩΡΑ

Σὲ ἀκούω καὶ τὰ λόγια σου μοῦ φαίνονται ὅχι μητρός, ὅχι ἀδελφῆς, ὅχι φίλης, — μοῦ φαίνεται ὅτι με τὰ χεῖλη σου ὁ Σατανᾶς ὁμιλεῖ, συμβουλεύει καὶ ἐμπνέει. Διατί ζητεῖς νὰ με καταπίσης ὅτι ὀλιγοστεύει μέσα μου ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνδρός μου καὶ ὅτι μοῦ φυτρώνει ἄλλο αἶσθημα με φλόγα ἢ ὁποῖα

καίει καὶ στιγματίζει ; Ὅχι ! ἀγαπῶ καθὼς ἀγαπούσα ! Ὅχι ! θὰ ἐδίδα τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν μου διὰ μόνον καὶ μιᾶς στιγμῆς ζωὴν ἐκείνου, (δεικνύουσα τὸ δωμάτιον τοῦ Ἰουλιανοῦ) ἐκείνου ἀπὸ τὸν ὁποῖον θέλουν νὰ με ἀποχωρίσουν. Ἄς με ἄφηνε ὁ ἀδελφός του καὶ θὰ ἔτρεχα τώρα μέσα ἐκεῖ νὰ σφίξω τὸν ἄνδρα μου εἰς τὸ στήθος μου, νὰ τὸν βρέξω με τὰ δάκρυά μου, με τόσῃν ἀγάπῃν, με τόσον πάθος, ὥστε ἡ ζέστη τῶν ψυχῶν μας ν' ἀναλύσῃ τὰς ὑποψίας του ! Καὶ διότι λατρεύω τὸν ἄνδρα μου, πρέπει νὰ μισῶ ἐκείνον ὁ ὁποῖος με τόσῃν γενναιοδότητᾳ ἐρριψοκινδύνευσε τὴν ζωὴν του δι' ἐμέ ; Καὶ τὸ ὅτι δὲν τὸν μισῶ θὰ πῇ . . . ὅτι τὸν ἀγαπῶ ; Θεέ μου, Θεέ μου ! Ἰδοὺ τί λέγει ὁ κόσμος, καὶ ἀκούω πράγματα τόσον ἀλλόκοτα, βλέπω πράγματα τόσον ποταπά, τόσαι συκοφαντίαι με πικραίνουν, ὥστε καταντῶ κάποτε ν' ἀμφιβάλω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ νὰ λέγω ἐντρομος μέσα μου : « Μήπως εἶναι καθὼς λέγουν ὅλοι των ; Μὴ μοῦ κρύπτεται πάθος ἄνομον εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, μήπως καίει ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸ ξεύρω καὶ ἐγώ, καὶ ἔλθῃ ἐξαφνα ὦρα, ὦρα κακὴ καὶ μαύρη, νὰ ξεσπάσῃ ἡ ἄτιμη φλόγα ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Μοῦ λέγεις τὴν ἀλήθειαν ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ναί, λέγω τὴν ἀλήθειαν.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷς ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

* Ἀ Μερσέδη, δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σὲ πείσω. Τὸ ἐρώτημά σου ἄλλοτε θὰ μοῦ ἤναπτε τὸ αἷμα καὶ τώρα, τὸ βλέπεις, συζητῶ ἂν εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι τιμία γυναῖκα. Ἀλλὰ εἶμαι τῷ ὄντι ; Εἶμαι ἐντελὼς ; Ὅχι ! Τὸ νὰ ὑποφέρω αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμὸν, αὐτὸ καὶ μόνον με ἀτιμάζει. (Κρύπτει τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας καὶ πίπτει ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ καθίσματος.)

ΜΕΡΣΕΔΗ

Μὴ κλαίης . . . ἔλα . . . Σὲ πιστεύω. Μὴ κλαίης, Θεοδώρα. Παῦσε ! Ἀρκεῖ ! Μίαν λέξιν μόνον σοῦ λέγω καὶ τελειώνω : Ὁ Ἐρνέστος δὲν εἶναι ὅπως τὸν νομίζεις. Δὲν ἀξίζει τὴν ἐμπιστοσύνην σου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Εἶναι καλός, Μερσέδη.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ὅχι.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἐρώτησε τὸν Ἰουλιανόν μου.

ΜΕΡΣΕΔΗ

Τὸν ἀπατᾷ.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Πάλιν ! Θεέ μου, πάλιν !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Δὲν λέγω ὅτι τοῦ ἔδωκες ἐσὺ ἀκρόασιν. Τοῦτο μόνον λέγω . . . τοῦτο μόνον . . . σ' ἀγαπᾷ !

ΘΕΟΔΩΡΑ (ἐγείρεται ἐκπληκτικῶς)

Ἐκεῖνος ἐμένα ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Ὅλοι τὸ ξεύρουν. Πρὸ ὀλίγου, ἐδῶ μέσα, ἐμ-

πρὸς μου, ἐμπρὸς εἰς τὸν υἱόν μου . . . Τὰ βλέπεις
τώρα ; . . .

ΘΕΟΔΩΡΑ

Λοιπὸν ; Λέγε ! τί ;

ΜΕΡΣΕΔΗ

Τὸ εἶπε καθαρά ! Καὶ μὲ λόγια ἐξημμένα ὠρί-
ζετο ὅτι διὰ σέ θά ἔδιδε καὶ τὴν ζωὴν, καὶ τὴν τι-
μὴν, καὶ τὴν συνείδησιν, καὶ τὴν φυγὴν του ! Καὶ
ὅταν ἦλθες, ἔγεινε πράσινος, καὶ μόλις καὶ μετὰ
βίας τὸν ἔπεισα νὰ ᾤκησῃ μέσα ἐκεῖ. Καὶ τρέμω
ἀκόμη μὴ τὸν ἰδῇ ὁ Σεβῆρος καὶ τὸν κυριεύσῃ ὁ
θυμὸς ! — Λοιπὸν, τί λέγεις ;

ΘΕΟΔΩΡΑ, (ἀφοῦ ἤκουσε τὰ λεχθέντα μὲ αἴσθημα ἀνά-
μικτον ἐκπλήξεως, τρόμου καὶ ἐνδιαφέροντος).

Θεέ μου ! Εἶναι δυνατόν ! Κ' ἐγὼ νὰ αἰσθάνω-
μαι δι' αὐτὸν τόσον . . . Κ' ἐγὼ μὲ φιλίαν τόσον
εἰλικρινῇ ! . . .

ΜΕΡΣΕΔΗ

Πάλιν τὰ δάκρυα ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Πῶς νὰ μὴ ἔχῃ δάκρυα ἡ ψυχὴ μου διὰ τὴν πι-
κρίαν τόσης ἀπάτης ! Ἐκεῖνος . . . ὁ εὐγενής, ὁ
ἐνάρετος, νὰ πέσῃ τόσον χαμηλὰ . . . Καὶ εἶναι
μέσα ἐκεῖ, εἶπες ; . . . Ἐκεῖνος ! ὁ Ἐρνεστός ! . . .
Παναγία μου ! . . . Μερσέδη, Μερσέδη, νὰ φύγῃ
ἀπ' ἐδῶ !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Κ' ἐγὼ αὐτὸ θέλω, καὶ μοῦ ἀρέσει ἡ ἀπόφασίς
σου ! (Μετ' εἰλικρινοῦς εὐαρεσκείας) Συγχώρησέ
με, διότι πῶρα σέ πιστεύω. (Τὴν ἐναγκαλίζεται.)

ΘΕΟΔΩΡΑ (μετὰ πικρίας)

Καὶ προτιήτερα ὄχι !

ΜΕΡΣΕΔΗ

Σιγά . . . σιωπὴ . . . Ἔρχεται !

ΘΕΟΔΩΡΑ (μὲ ὀρμὴν)

Δὲν θέλω νὰ τὸν ἰδῶ ! . . . Εἰπέ τοῦ το ! . . . Ἰουλιανέ,
βοήθησέ με ! (Διευθύνεται πρὸς τὰ δεξιὰ).

ΜΕΡΣΕΔΗ (κρατοῦσα τὴν Θεοδώραν).

Ἀδύνατον . . . τὸ ξέρεις . . . δὲν μ' ἀκούει
ἐμένα. Καὶ τῶρα, ἀφοῦ γνωρίζω τὰ αἰσθηματά σου,
προτιμῶ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου ὅσιν περι-
φρόνησιν εὗρηκε πρὸ ὀλίγου εἰς τὰ λόγια μου.

ΘΕΟΔΩΡΑ

Ἀφῆσέ με.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (εἰσερχόμενος καὶ μὴ προχωρῶν)

Θεοδώρα ! . . .

ΜΕΡΣΕΔΗ

(Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Θεοδώραν.) Ἰδοῦ ! Κάμε
τὸ καθήκόν σου ! (Πρὸς τὸν Ἐρνεστόν.) Τὴν προσ-
ταγὴν μου τὴν ὁποίαν δὲν ἤκουσες, θὰ σοῦ τὴν
ἐπαναλάβῃ ἡ Θεοδώρα, ὡς κυρία ἐδῶ μέσα.

ΘΕΟΔΩΡΑ (σιγὰ πρὸς τὴν Μερσέδην.)

Μὴ μ' ἀφήσῃς.

ΜΕΡΣΕΔΗ (ἐπίσης)

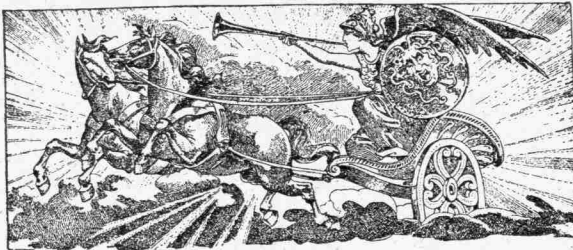
Φοβεῖσαι ;

ΘΕΟΔΩΡΑ

Νὰ φοβηθῶ ! . . . Δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

(Ἐξέρχεται ἡ Μερσέδη ἐκ τῆς δευτέρας πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας)

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

- Βρέθηκε ;
- Ὁχι ἀκόμη.
- Ὁ βρεθῇ ;
- Ποῖος τὸ ξέρει !

Ὁ λόγος περὶ τοῦ τοκομεριδίου τοῦ Ἰουνίου. Ἦτο
περιττὸν νὰ το εἰπώμεν, διότι δὲν γίνεται σήμερον περὶ
ἄλλου λόγος εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὸ τοκομερίδιον ἢ τὸ
κουπόνι, τὸ κουπόνι ἢ τὸ τοκομερίδιον. Ὅλοι δι' αὐτὸ
ἐνδιαφέρονται, δι' αὐτὸ φροντίζουν, δι' αὐτὸ πυρέσσουν.
Συζητήσεις, ἀστεῖα, καλχυπούρια, δημοσιογραφικοὶ
ἀγῶνες, διαδόσεις, συμπεράσματα, κρίσεις. Καὶ ὁ και-
ρὸς ἐπείγει καὶ ἡ νέα Κυβέρνησις, ἡ ἐλθούσα εἰς τὰ
πράγματα μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ εὕρῃ χρήματα, ἐργά-
ζεται, ἐνεργεῖ, μετακινεῖ πάντα λίθον. Καὶ δὲν εἶνε
ὀλίγα τὰ ἀναθεματισμένα, οὔτε εὐρίσκονται σήμερον
εὐκόλα . . . Χάριν περιεργείας ἰδοῦ τί ὀφείλει τὸ Κρά-
τος νὰ πληρώσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τοὺς δανει-
στάς του : Τὴν 19ην Ἰουνίου δέον νὰ πληρωθῶσι διὰ
μὲν τὸ δάνειον τῶν 120,000,000 φράγκα χρυσᾶ εἰς
τόκους 2,630,500, τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ τὸ δάνειον
τῶν 170,000,000 εἰς τόκους φρ. χρυσᾶ 2,300,000·
ἐπίσης διὰ τὸ δάνειον τῶν 135,000,000 εἰς τόκους
φράγκα χρυσᾶ 2,664,500, διὰ τὸ δάνειον τοῦ σιδηρο-
δρόμου Λαρίσσης τὴν 3/13 Ἰουνίου εἰς τόκους φράγκα
χρυσᾶ 1,498,200. Ἄλλ' εἶνε περιττὸν νὰ ἐξακολου-
θῶμεν. Ὅλα γερμίσωμεν τὴν στήλην μὲ ἀριθμούς. Δε-
καπέντε ἑκατομμύρια στρογγυλά. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς
ἔχοντας τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὴν φροντίδα νὰ τὰ εὕρουν . . .

Ἡ ὀργὴ τοῦ Πλούτωνος, ἡ κατὰ τῆς Ἑλλάδος τε-
λευταῖον ἐστραμμένη δὲν ἐξημμενίσθη. Ἐχρειάζετο
καὶ νέον θῦμα. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ζακύνθου,
ἡ καταστροφὴ τῶν Θηβῶν. Αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις
παριστῶσι πολὺ φρικωδέστερα τὰ πράγματα, ἢ ὅπως
τὰ ἐνομίσαμεν τὴν πρώτην φοράν. Ἐγένετο καὶ δεύ-
τερος σεισμὸς, ἰσχυρότερος τοῦ πρώτου καὶ τρίτος
συμπληρώσας τὴν συμφοράν. Καὶ θύματα μὲν εὐτυχῶς
δὲν ἔχομεν πολλὰ, ἐκτὸς τοῦ φονευθέντος ἰχθυοπώλου
καὶ τινων τραυματιῶν, ἀλλ' αἱ οἰκίαι τῆς βοιωτικῆς
πόλεως ὑπέστησαν ζημίας σπουδαιότητας. Τὸ προά-
στιον Πυρί, δέκα λεπτά τῆς πόλεως ἀπέχον κατε-
στράφη, τὸ ἔδαφος διεσπάρθη εἰς πλείστα μέρη καὶ αἱ
ἔδοι ὑπέστησαν καθιζήσεις. Ἐντρομοὶ οἱ ἀτυχεῖς κά-
τοικοι, διαμένουν εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ κάμουν δεήσεις
καὶ λιτανεῖας. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν κλαίουν
διὰ παρομοίαν συμφοράν. Καὶ ἄλλοτε πάλιν, τῷ 1853,
ἡ πόλις τῶν ἑπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ. Τότε ὑπὲρ αὐτοῦ
ἐγένετο ἔρανος, ἐκ τοῦ ὁποῦ σῶζονται, εἰς τὴν Ἑ-
θνικὴν Τράπεζαν κατατεθειμένοι, χιλιάδες τινὲς δραχ-
μῶν. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἀρκούν καὶ ἰδοῦ πάλιν στάδιον
ἐνεργείας διὰ τοὺς φιλανθρωποὺς. Ἡ Κυβέρνησις ἔκα-
μεν, ὅτι ἐδυνήθη ἄς κάμουν τὸρα τὸ ἴδιον καὶ οἱ ἰδιῶται.

